

Sedím tak na svém pokoji na koleji a nemám co dělat. Teda měl bych co, měl bych se učit, ale nějak se mi do toho nechce. Zkoušel jsem si projet slovíčka, která jsem se naučil odpoledne, ale zjistil jsem, že jsem jich nějak moc zapomněl a nemám odvahu pokračovat dál. Navíc jsem si dnes vzpomněl i na ten svůj poměrně nevydařený článek, který vznikl transformací mého referátu a říkám si, že bych s tím měl něco udělat.

V poslední době nějak hodně vzpomínám na staré gymplácké časy, kdy jsme ještě nebyli vystaveni působení velkého světa a užívali si své malé i velké starosti v budově našeho milovaného ústavu a v jeho zdech, které brázdily už tisíce studentů před námi a je jisté, že je brázdí i nyní po nás. Rozhodl jsem se, že napíšu článek, který by nás měl přenést do budoucnosti a přitom bychom měli nostalgicky zavzpomínat na ty naše roky. Ještě taková malá vysvětlivka: Článek je nedokončený a další jeho pokračování možná někdy napíšu, možná už zítra, ale třeba i nikdy. Pokud by jej chtěl někdo dopsat, nebráním mu.

Až trochu nesměle šel ke dveřím. Už z dálky poznal, že jde o ty samé hliníkové dveře, jaké byly za jeho časů. Vzal za ně a otevřel a hned po vstupu uviděl, že se v této slavné budově skoro nic nezměnilo. Chtěl začít nadávat na vedení školy, ale uvědomil si, že to asi nebude zrovna jeho chyba. Vlevo stála bílá plastická kukaň, ve které kdysi sedával jistý Paklíč. „Ještě štěstí, že jsme tady tohoto člověka zažili“, řekl si, „neboť ty čipové karty, které zvedli od roku 2009 moc dobré výsledky nepřinesly.“ Co se mu lidé, které znal ještě v kvartě na tento systém ponadávali.

Dlouze se podíval na plastiku, která stála na podstavci naproti dveřím a viděl, že tradice zůstaly taky zde neporušený. Stejná plastika, jen dobře upravený podstavec a lépe viditelná tabulka autora. Vzpomněl si, co udělal jeho spolužák Kufa v prváku a měl sto chutí se podívat do plastiky, zda po škole nechodí i jiní Kufethova formátu.

„Jak typické“, zamyslel se, když se podíval na lavici, která stála vedle podpěrného sloupu, „že jí vyměnili. Škoda!“ Celou vstupní halu zalévalo pozdně odpolední slunce. Spolu s klidem, který zde panoval mu to připomnělo hodiny po seminářích. Jediné, co tu scházelo, byl zvuk rádia, hrajícího pop – tak typického právě pro Paklíče. V mysli mu proběhlo snad sto okamžiků, které měl s touto lavicí a prostorem spojené. Zde se čekalo na různé hodiny výtvary atd., zde bylo strategické místo, když chtěl člověk sledovat lidi, kteří přicházeli a odcházeli ze školy, řečeno česky hodnotit mladé ročníky, zde tehdy čekal Honza v předvečer slavné Viliovky, aby se ukázal své vysněné prvačce. Zde taky seděl zlomený Lžicoun před tělocvikem, poté co trochu nezvládl pití na focení u Korče. „Jo, jo pití na bowlingu“ řekl si a zasmál se.

Při pohledu vlevo uviděl změny, které proběhly v šatnách. Staré mříže byly nahrazeny novými, docela kvalitními a hezkými. Velikost šaten se nezměnila, ale to se dalo očekávat, neboť není kam rozšiřovat. Jemně nahlédl i do prostoru dalších šaten. „Situace nezměněna“, řekl si. Stále stály ty samé šatny na těch samých místech. Zahleděl se do jedné z nich a v paměti vypátral, že jde o tu, ve které byli ve čtvrtáku. Podíval se směrem ke stropu, a viděl znovu ten obraz, jak poslední den školy, ve čtvrtek 28. dubna přišli do šatny a u stropu visely jejich boty. Poslední zblázněná gymplovina. Zde čekával Lžicoun na svou oběť, oděn v hnědý kabát, či bundu? Už si nevzpomněl.

Krátká návštěva jídelny jej však vyvedla z názoru, že se ti za ten čas vůbec nic nezměnilo. Staré stoly byly vyměněny za zcela nové, uspořádané tak, že jídelna získala větší kapacitu. „Chybí mi ty časy, kdy jsem zde stával a marně se snažil předběhnout. Jaké malichernosti nás to tehdy táhly vpřed.“ Otočil se a uvažoval dále: „Zde vždy visel jídelníček na starém papíře. Vlastě jsem si nikdy nevšiml onoho slavného Rezně strýčka Matalika, o kterém nám na předávání maturitních vysvědčení hovořila Eva Czudková, nyní již Krauzová. Na téhle stěně pak visel velký papír s nápisem **BEZ PLATNÉ PRŮKAZKY DO JÍDELNY VSTUP ZAKÁZÁN** a zde taky stávali učitelé a kontrolovali, jestli se nepředbíháme. Nejlepší pořádek zde měla Nogová, v prváku. Ta pro jistotu vyhazovala dozadu i lidi, kteří si tu řadu poctivě vystáli, jak tehdy Pamelu, Banána a Bobču.“

Prošel kolem třídy, ve které bývala kdysi Oktáva a kterou nechali dlouhou dobu prázdnou. Nyní se v ní opět učilo. Dokonce si všiml, že na dveřích bylo napsáno Sexta A, takže zde je i nějaká třída nastálo.

Vyšel po schodech do prvního patra, kde jej čekal stejný pohled, jako naposledy před těmi 16 lety, kdy maturoval. Stejný a přitom jiný pohled. Na stěně byla vymalována mapka Štónska Czeszinského, opět tam byl gorol s gorolkou- rychle mu přelétl v mozku song z akcí Goroli nebijče še, gorolka má věl..- a znak školy. Ovšem prostředí bylo jiné. Obložení, které z památkových důvodů nemohlo

být vyměněné bylo dobře opravené a vyleštěné. Také dveře vypadaly jinak, tak moderněji. Na čelní stěně opět šly hodiny, a když porovnal čas na nich s časem na svých hodinkách uviděl, že jdou opět blbě. Teda jediné že by se mýlily jeho Omegy, které dostal za věrnost firmě. Na místě, kde stávala kdysi kopírka byla jen nástěnka. „Na takových byly vždy fotky z bývalých akcí školy.“ Nemýlil se. I na téhle byl turistik. Tváře už nemohl poznat. Jednalo se o generace, které už neměl šanci poznat či poznávat. Jen jedna fotka, už notně omšelá u něj vzbudila pozornost. „Ano, je to ona“, pomyslel si. Na fotce byl Mazůr, který kopal to přilétávajícího míče.

To Be Continued...

